

De Kracht van de Zee 2012

Als ik een vraag heb, ga ik naar het strand. Op het strand is de ruimte en de rust om na te denken en ook de magie van de zee helpt mij met het vinden van antwoorden. Ik geef mijn vraag mee en weet dat ik het antwoord zal krijgen.

'Je bent er klaar voor hè?' vraagt hij. Ik kijk hem aan en voel mijn hart bij zijn aanblik warm worden. Zijn zwarte haren wapperen om zijn hoofd en zijn baardstoppels zijn van één dag oud. Zo vind ik hem het mooist. Een beetje ruw en met fonkelende blauwe ogen die ervoor zorgen dat mijn hart iedere keer weer een sprongetje maakt als hij mij aankijkt, samen met die wat verlegen lach. De verweerde bruine lange jas met de dikke katoenen witte kabeltrui maken hem stoer en geven hem het uiterlijk van een held. Mijn held.

Ik zit tegen een paal, paal 19. Het is inmiddels een beetje mijn paal geworden, zo vaak heb ik hier de laatste maanden al gezeten. Net als alle andere keren kijk ik uit over de zee. De golven zijn fijn vandaag. Niet woest en ruig, maar mooi en rustig. Het geluid geeft mij een prettig gevoel en het streekt en verzacht een beetje de pijn die ik voel vanbinnen. Het is een heldere koude herfstochtend en het strand is verlaten. Op dat soort momenten voel ik me even helemaal één met de zee, het strand, de duinen en de wind. Zowel links als rechts kan ik tot in de verte kijken en lijkt het strand oneindig. Het geeft me een gevoel van vrijheid en rijkdom. Ik ben omgeven door de schoonheid en de kracht van de natuur en kan mij er even helemaal in wentelen.

Ik houd ook zeker van het strand bij zomerdag. De zoete geuren van de zonnebrandcrèmes, de prikkelende geuren van gebakken friet waarbij je

het zout van te voren al op je tong proeft. De smaak van de vette, maar juist dán smaakvolle mayonaise. Lachende, gillende kinderen, geklepper van balletjes op houten batjes. Haringen die met een hamer diep in de grond geslagen worden om het windscherm staande te houden. Kleurrijke vliegers die hoog boven in de lucht dansen op de wind. Dat alles is fijn, maar niet wanneer je antwoorden zoekt. Dan moet het strand verlaten zijn en wil je een flinke bries door je haren voelen. Op je huid ontstaat dan een wat vettig laagje door de zoute vochtige wind. De branding maakt geluid, het prikkelt je gedachten en maakt je gelijktijdig rustig.

Ik ben de afgelopen maanden al eerder naar het strand gegaan met steeds dezelfde vraag. Wanneer ik dan het strand verlaat, weet ik dat het antwoord weer hetzelfde is: vandaag niet, nog niet. Ik trek mijn benen wat hoger op en sla mijn armen nog wat steviger rond mijn knieën en leun even met mijn hoofd erop. 'Je weet dat je het kan,' zegt hij met die warme glimlach en in zijn ogen zie ik behalve het verdriet ook zijn geloof in mij.

'Waarom verlaat jij mij niet? Dat zou het zo veel makkelijker maken.'

'Je weet dat ik dat niet kan. Het is jouw beslissing en jij weet wanneer de tijd gekomen is.'

'Ik ben bang dat ik het niet alleen kan. Je hebt mij elke dag kracht gegeven om door te gaan. Veertien maanden lang. Alle gesprekken die we hebben gevoerd. Je lieve woordjes om het niet op te geven wanneer ik huilend in ons bed lag, opgekruld als een klein hoopje, smekend of de pijn ooit minder zou worden.'

Ik val even stil voordat ik verder spreek: 'Weet je wat het gekke is van de pijn? Die verscheurende pijn dat elke ademhaling pijn doet. Die kramp in je borst en in je buik. Het snijdt en het beneemt je de adem en toch voelt het ook fijn. Want door die pijn ben ik je nog steeds niet helemaal kwijt en ben je toch nog bij me.'

'Waar ben je nog meer bang voor?' vraagt hij dan.

Ik slik en kijk hem aan. 'Ik vrees voor de dag dat ik 's ochtends wakker word en voor het eerst niet aan je denk en dat maakt me bang.'

We zwijgen beiden een tijdje en honderden gedachten en twijfels gaan door mijn hoofd. Het is één grote storm daar vanbinnen en hier buiten heerst de rust. Ik weet dat hij blijft wachten. Net zolang totdat ik het zeker weet. De tranen lopen over mijn wangen en worden gedroogd door de wind. Ondanks de warboel in mijn hoofd voel ik voor het eerst heel diep vanbinnen dat de tijd gekomen is voor de volgende stap. Ik probeer te luisteren naar dat gevoel en ondanks de tranen die blijven komen en de pijn in mijn hart, baant het zich een weg door mijn hele lijf naar buiten. Ik moet verder. Hij moet verder. Als ik hem loslaat, zal hij mij ook los kunnen laten en verder kunnen gaan. Eindelijk rust vinden.

Ik sta op en zet mijn beide voeten stevig neer in het mulle zand. Ik recht mijn schouders en haal diep adem. Mijn blik gaat van de golven naar hem en ik glimlach.

'We hebben tien mooie jaren gehad.'

'Tien mooie jaren,' antwoordt hij en hij streelt mijn wang.

Ik sluit mijn ogen om het te kunnen voelen.

'Ik hou van je,' fluister ik.

'Dat weet ik en ik hou van jou.'

'Voor altijd.....'

'Voor altijd.....'

Ik open mijn ogen en laat mijn tranen stromen. Ik knik als bevestiging dat het moment gekomen is.

Met trillende vingers pak ik met mijn duim en wijsvinger mijn gouden ring. Ik draai hem nog één keer in het rond zoals ik zo vaak gedaan heb wanneer ik in gedachten was.

Dan schuif ik hem langzaam van mijn vinger, terwijl mijn schouders schokken van het huilen.

Ik hoor de intense uithalen van mijn eigen gehuil, het deert mij niet, ik weet dat het verdriet er mag zijn.

Mijn knieën knikken en toch weet ik dat ik door moet zetten en niet meer terug kan. Ik val neer terwijl ik mijn enorme verdriet uit. Het is een soort kramp die mijn hele lijf samentrekt. Ik bal mijn handen tot stevige vuisten en voel in mijn linkerhand de ring. Woedend sla ik met die vuist in het zand terwijl ik voorovergebogen de laatste intens verdrietige kreten uit. Dan adem ik langzaam uit, zodat mijn lijf weer wat tot rust komt. Ik haal nog paar keer diep en beverig adem. Ik open mijn hand en zie de ring. Ik geef er een zachte kus op en houd hem heel even liefkozend tegen mijn natte wang. Dan stop ik hem in mijn broekzak. Ik richt mijn hoofd op en kijk naar hem. Zijn beeld is al een silhouet geworden, maar ik zie nog steeds zijn ogen en glimlach en ik weet dat hij trots op mij is. Hij wordt vager en vager tot hij helemaal verdwenen is en dan zie ik alleen nog maar de zee.

Uitgeput maar met een nieuw gevoel vanbinnen sta ik op en kijk om mij heen. De wereld is wakker geworden. In de verte zie ik een hardloper en bij de strandopgang komt een man met zijn hond naar beneden gelopen. Ik kijk weer naar de zee en veeg mijn tranen weg. Mijn lippen proeven zout. Zout van de tranen en zout van de zilte lucht. Ik hoor de zee, hij klinkt anders, helder en licht. De klagende uithalen van overvliegende meeuwen dringen ineens tot me door. Een golf die tot aan mijn voeten komt, laat de schelpjes knisperen. Terwijl ik langzaam begin te lopen, kijk en luister ik naar de volgende golf die over de schelpjes spoelt. Ik ruik de geur van de frisse herfstochtend. De wind blaast de haren uit mijn gezicht en dan voel ik een glimlach. Een

glimlach van dankbaarheid, rust en opluchting. 'Dank je wel, zee,' fluister ik en loop dan met flinke passen verder over het natte zandstrand, terwijl de golven achter mij mijn voetsporen meenemen.